

ХРИСТО ЯСЕНОВ

ЕСЕНЕН СЪН

Част 2 от „Рицарски замък“

chitanka.info

Есенен вятър полъхна,
вечер се стели навън,
нейде далеко заглъхна
ехо от вечерен звън.
Слънцето бавно умира,
глъхне потайно града,
призрачен пастир прибира
призрачни, морни стада.
Място, пространство и време —
всичко се в болка топи...
— Майко, и мен ми се дреме!
— Майко, и мен ми се спи!

2

Глуха вечер притаява дъх над морните поля
и люлее тишината на застинала печал.
В примирение и мъка гинат белите цветя...
И на мене ми е тъжно, и на мене ми е жал!

Вик на болка безприютна в тишината пролетя
сякаш жерави далечни пред настъпила мъгла.
Из далечните полета всяка билка прецъфтя
и заплака някой глухо там зад моите стъкла...

И заплака някой глухо тук във моите гърди —
сякаш сбраха се самотност и неволя, и печал.
В примирение и мъка гаснат моите звезди...
И на мене ми е тъжно, и на мене ми е жал!

3

Погасна слънцето на запад в море от пурпур и
позлата,
и вятър есенен понесе плача на горестно сираче;

нависна облак над полето и болна скръб приспа
цветята...

Аз искам радости и слънце, а колко много ми се
плаче!

Мъгла и болка безначална препълни всички
небосклони

и аз — неволник безприютен — помъкнах свойто
тежко време...

Притисна морен със земята и мокра есен
заромони...

Аз искам буден да живея, а колко много ми се дреме!

4

Над безкрайното поле
дъжд подранил завале...
Дъжд подранил завале
над безкрайното поле.

Бог въздъхна уморен,
и безтрепетно разкри,
и безтрепетно разкри
ден безбрежен и студен.

Ден безбрежен и лъчист
грейна в сънните гори
и в нерадост озари
всеки клон и всеки лист.

Всеки клон и всеки лист
свойто щастие прокле —
че над родното поле
есен багри разпиле.

5

Миротворната вечер пилее светлината на белия ден,

че зад пустите горски усои безнадеждно се слънцето скри.

Мойте радости гаснат неволно, като птици попаднали в плен —

помогнете ми, влюбени братя, приласкайте ме, родни сестри!

Аз предсецам мъчителни скърби в безнадеждното свое сърце,

че сланата на къдрава есен мойте детски градини покри;

и отдавна забравен от всички, аз протягам напразно ръце —

помогнете ми, влюбени братя, приласкайте ме, родни сестри!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.